

C

•

Ü

TAIKI

N

RAITO

D

PYM

O

•

K

•

Ü

EURÓPA KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 2026

www.alexandra.hu • www.moobius.hu
www.europakiado.hu

Izumi szinte észre sem vette kezdetben, hogy elkezdett több könyvet felhalmozni, mint amennyit el tudott volna olvasni. Nem tűnt fel neki, hogy a könyvespolca lassacskán megtelik, és a polcokon, amelyek olyan üresnek és szomorúnak tülntek amikor beköltözött a lakásba, egyre kevesebb szabad hely marad.

Amikor pedig egy reggel belátta, hogy az újonnan vett könyveknek nem maradt hely, egyszerűen csinált a polcon egy második sort, majd egy harmadikat rajtuk vízszintesen, hogy kihasználja az utolsó néhány centit is. Amikor már tényleg nem volt szabad hely a polcon, az éjjeliszekrényére tett bizonyos könyveket. „Ezek lesznek a következő olvasmányaim” – mondta magának. És

ez így ment helyiségről helyiségre. Hálószoza, nappali, konyha, fürdőszoba.

Aztán egy délután körbenézett. Olyan volt, mint egy villanás. Hirtelen kívülről látta a saját otthonát. Ekkor megpróbálta helyrehozni a kialakult állapotot. Elkezdett rendet rakni, arrébb pakolni a könyvkupacokat, új megoldásokat keresett, igyekezett üres helyet teremteni. Emelt, arrébb tett, takarított, rendszerezett. Közben Tokió éjjeli fényei beszűrődtek az ablakon, és a falakon összekeveredtek az éjjel-nappal bevilágító színes fényreklámokkal.

Izumi akkor jött rá, hogy már hajnalodik, amikor a színek halványulni kezdtek a falakon. Ekkor a kezében lévő könyvet a földre tette, és ledőlt a futonra. Elaludt, miközben felkelt a nap, a fény egyre melegebbé vált, bevilágította a fapadlót, a könyvekkel telezsúfolt polcot és a könyvkupacokat, amelyek szerint megnyugtatóan megtalálták a helyüket, bár továbbra is mindenütt ott voltak.

A szívük mélyén a cundoku szellemében élő emberek tisztában vannak vele, hogy nem fogják tudni elolvasni az összes könyvet, amit megvettek és otthonukban felhalmoztak. Könnyen azt gondolhatjuk, hogy ez a tudat időnként szorongást, csalódottságot eredményezhet, vagy akár ahhoz is vezethet, hogy egy időre felhagynak az új könyvek vásárlásával.

De ez nem így van. Ránéznek a túlzsúfolt könyvespolcaikra, a körülöttük tornyosuló kupacokra, a legújabb szerzeményekre, amelyek beterítik az éjjeliszekrényt és minden egyéb szabad felületet, és minden egyes alkalommal más gondolatok születnek, más érzelmek támadnak a látványtól.

Képzeljük el a következő jelenetet. Állunk a polc előtt. Tekintetünk végigfut a könyvek „ruháin” vagyis az egyedi borítókon, figyelmünket megragadják a címek, elidőzünk az alcímeken, a kiemelt idézeteken, esetleg más írók ajánlásain, egy-egy könyvet megfordítunk, beleolvasunk a fülszövegbe – és belátjuk, hogy bármennyire is szeretnénk, nincs mód és idő ennél többre, nincs lehetőség elolvasni minden szót, amit ezek a kötetek rejtenek. Ehhez végtelen időre lenne szükség. Mégsem szomorodunk el, hiszen éppen most tudatosodik bennünk egy nagyon fontos gondolat: a könyvek örök ideje.

A könyvek mintha a puszta jelenlétükkel kézzelfoghatóvá tennék az idő múlásának gondolatát, miközben meg is nyugtatnak minket afelől, hogy ennek az időnek mi is részesei vagyunk.

A könyvek egyszerre hordozzák a régmúltat, a jelent és a jövőt. A keserű tudat, hogy nem állíthatjuk meg a gyorsan és könnyörtelenül múló napokat, hónapokat, éveket, enyhül, ha hosszú életű tárgyakra nézünk. Ez az oka annak, hogy egy cundoku vevőnek könnyebb beletörődnie a megváltoztathatatlanba a polcán so-

rakozó könyvek láttán. A könyvek élettartama megnyugtatóan hosszú, hiszen életerő (szellemi és erkölcsi tartalom) sugárzik belőlük.

Ez az életerő ösztönöz minket arra, hogy lelkesedéssel tekintsünk a jövőbe, az idő végtelenségét látva magunk előtt. Ez az érzés nem okoz bizonytalanságot. Éppen ellenkezőleg: ez mámorító.

Az az egyszerű felismerés, hogy mennyi minden van a világon, amit elolvashatunk, megismerhetünk, elképzelhetünk, már önmagában megismertet minket a végtelenség fogalmával, és egyben arra készítet, hogy értékeljük a világ szépségét és a benne rejlő lehetőségeket. Ha megállunk és belegondolunk, mennyi minden vesz minket körül, kicsinek és tehetetlennek érezhetnénk magunkat, de tudván, hogy mindezt mi gyűjtöttük magunk köré, mi adtunk teret a lakásunkban a végtelen szellemi szabadságnak, akkor elevennek és erősnek érezzük tőle inkább magunkat, hiszen részei vagyunk valaminek, ami nagyobb nálunk.

Végő soron, ha ránézünk az összes könyvre, amit valaha megvettünk, olyan érzés foghat el, mint mikor az éjjeli égboltot bámuljuk. A csillagok megfigyelése olyan, mintha valami nagyon távoli és hatalmas dolgot csodálnánk, amitől egyszerre érezzük, hogy milyen kicsik vagyunk, miközben nyugalmat áraszt a tudat, hogy mi is az univerzum részei lehetünk.

Ez a tudat nem kelt szorongást. Éppen ellenkezőleg, valami keserédes szomorúságot hordoz magában, tele reménnyel.